

Arrest

nr. 266 513 van 12 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. TORFS
Amerstraat 121
3200 AARSCHOT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat C. TORFS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 13 augustus 2000 België binnen en verzoekt op 10 januari 2021 een tweede keer om internationale bescherming. Op 24 juni 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraanse staatsburger te zijn, geboren op 3 januari 1973 te Ahwaz in Iran. U was gehuwd met M.T. (o.v. x.xxx.xxx), met wie u een zoon heeft, S.A.E. In 2004 werd uw scheiding geofficialiseerd. Zowel uw ex-vrouw als uw zoon beschikken intussen over de Belgische nationaliteit. Tot aan uw vertrek uit Iran werkte als taxichauffeur in loondienst.

Op 16 augustus 2000 kwam u aan in België, alwaar u een verzoek om internationale bescherming indiende. In uw eerste verzoek verklaarde u verschillende keren opgepakt te zijn door de 'Bassidj-e-Mostazafan' (mobilisatie van de verdrukten) omwille van uw lang haar en het niet dragen van een baard. Ongeveer drie a vier maanden voor uw vertrek, omstreeks april of mei 2000, vervoerde u twee mannen en een vrouw in uw taxi. Toen de laatste man uitstapte, zei hij dat er iemand een koffer was vergeten. Na uw dienst bracht u de koffer naar het taxibureau. Drie dagen later kwamen de verantwoordelijken van uw taxibureau en twee mannen in burger bij u thuis langs en werd u gevraagd mee te gaan naar het taxibureau. Daar stelden zij u allerhande vragen over de koffer. Nadien vroegen de twee mannen in burger om met hen mee te gaan. Ze brachten u naar een onbekende plaats, mishandelden u en stelden vragen over de koffer. Na drie dagen werd u overgebracht naar 'Edareh Amniat' (bureau van veiligheid). Hier vernam u dat de koffer van M.H. was, echtgenote van H.B. die geëxecuteerd was wegens activiteiten tegen het Iraanse regime. U vernam echter niets over de inhoud van de koffer. Drie dagen later verscheen u voor de 'Dadgah-e-Dadgostari' (rechtbank) in afwachting van uw eigenlijk proces. U vernam dat de koffer wapens, geld en documenten bevatte en u werd veroordeeld wegens samenwerking met M. en activiteiten tegen het regime. U werd gedurende twee maanden en vijf dagen opgesloten in de 'Amaliat Karoun' gevangenis en kwam pas vrij na afgifte van de eigendomsakte van het huis van uw vader. Toen u een nieuwe convocatie van de rechtbank ontving, heeft u na overleg met uw advocaat besloten om Iran te ontvluchten, hetgeen u op 3 augustus 2000 ook effectief deed.

Op 23 mei 2001 werd er door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een 'Beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten' genomen. U diende op 28 mei 2001 een schorsend beroep in tegen deze beslissing bij het CGVS. Op 25 oktober 2002 nam het CGVS een 'Bevestigende beslissing van weigering van verblijf'. Op 26 november 2002 diende u een verzoekschrift tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

Op 31 januari 2005 diende u een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, alinea 3 van de vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd onontvankelijk bevonden op 22 juni 2005. Op 12 augustus 2005 diende u opnieuw een aanvraag tot machtiging tot verblijf in, dewelke op 16 november 2006 zonder voorwerp werd beschouwd. Op 23 december 2006 diende u een derde aanvraag tot machtiging tot verblijf in.

Op 17 april 2007 verwierp de Raad van State het beroep dat u op 26 november 2002 ingediend had tegen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van het CGVS. Op 3 februari 2009 diende u een verzoek tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

Op 11 juni 2009 werd u naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging tot verblijf van 23 december 2006, gemachtigd tot een verblijf van één jaar. Op 18 juni 2010 werd u gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur.

Op 21 juni 2010 werd u een brief gestuurd waarin u gevraagd werd of u uw aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet al dan niet wenste voort te zetten. U liet na te reageren op dit schrijven, waardoor uw aanvraag 9ter 'zonder voorwerp werd beschouwd'.

Op 6 juni 2014 werd u door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van tien maanden met uitstel gedurende drie jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan bezit en verhandelen van verdovende middelen, met name cocaïne (laatste feit gepleegd op 8/07/2013).

Op 18 november 2015 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Lantin uit hoofde van verkrachting op een minderjarige.

Op 30 juni 2016 werd u door het Hof van Beroep in Luik veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van vijf jaar en werd u ontzet uit de rechten zoals vermeld in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek, voor een termijn van 5 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan verkrachting met geweld, dwang of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het

slachtoffer (feit gepleegd op 30/04/2015); aan poging tot verkrachting met geweld, dwang of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer (feit gepleegd op 14/05/2015).

Uw veroordeling van zes juni 2014 werd uitvoerbaar ten gevolge van uw veroordeling van 30 juni 2016.

Op 16 juni 2017 werd u door de Correctionele Rechtbank te Tongeren veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van twee maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke slagen of verwondingen let de omstandigheid dat u het misdrijf pleegde tegen een maatschappelijk werker van een openbare dienst (feit gepleegd op 18/11/2015).

Uw recht op verblijf werd op 26 oktober 2018 ingetrokken. Het beroep dat u hiertegen indiende werd verworpen. Op 28 mei 2019 trachtte u opnieuw een recht op verblijf te verwerven door gezinshereniging met uw (intussen) Belgische moeder aan te vragen. Dit werd u echter geweigerd en ook het beroep tegen deze beslissing werd verworpen.

Op 10 januari 2021 diende u een volgend verzoek om internationale bescherming in. In uw eerste volgend verzoek verklaart u in België geïntegreerd te zijn en hier familie te hebben. U bent van mening dat niets uw plaats in Iran rechtvaardigt en werpt op dat u geen familie, noch vrienden heeft aldaar. Bijkomend verklaart u sedert 2015 als katholiek door het leven te gaan. In dit kader heeft u bij de pastoor van de gevangenis waar u verblijft aangegeven dat u gedoopt wil worden. U dient hiervoor een deugdelijke studie aan te vatten, hetgeen een jaar in beslag zal nemen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: Een brief van de aalmoezenier van Leuven Centraal, de shenasnameh van uw vader, de identiteitskaarten van uw zus, de identiteitskaart van uw schoonbroer, de identiteitskaart van uw neef, de identiteitskaart van uw zoon, de identiteitskaart van de voogd van uw zoon, de verblijfstitel van uw moeder, uw verblijfstitel, de overlijdensakte van uw vader (met vertaling), uittreksel uit het overlijdensregister in verband met de dood van uw vader (met vertaling), een gezinssamenstelling van uw familie in Tongeren, gezinssamenstelling van uw moeder, certificaten in verband met opleidingen die u in de gevangenis volgde, loonfiches in verband met uw werk in de gevangenis, getuigenissen van uw familie en een werkbepoofte vanwege uw schoonbroer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In voorliggend verzoek dient te worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek baseert op andere motieven dan deze die u hebt uiteengezet in het kader van uw vorige verzoek.

In uw huidig verzoek verklaart u te vrezen niemand te hebben in Iran en verklaart u dat u ten gevolge van uw bekering geëxecuteerd zou kunnen worden in Iran (notities persoonlijk onderhoud CGVS, 08/06/2021, p.12). Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden. U kon immers niet overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en hierdoor de Iraanse autoriteiten geviseerd te worden, dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst moeten er vraagtekens geplaatst worden bij de laattijdigheid van uw volgend verzoek om internationale bescherming en de motieven van uw vermeende bekering. U verklaart immers van

kindsbeen af interesse te hebben in het christendom (CGVS p. 8, 13, 15). U liep rond met een kruis (CGVS p. 8, 13), al wist u niet waarvoor het stond (CGVS p. 13). U verklaart dat u zich sinds uw twaalfde wilde verdiepen in het christendom, al was dat niet evident in Iran (CGVS p. 14). Voorgaande is merkwaardig daar u in uw eerste verzoek om internationale bescherming geen enkel woord heeft gerept over uw vermeende interesse in het christendom. Dat u dit niet had gedaan omdat u Iran had verlaten omwille van een ander probleem (CGVS p. 8), is weinig ernstig. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers verwacht worden dat hij de autoriteiten van wie hij bescherming vraagt, in vertrouwen neemt en volledig inlicht over de beweegredenen van zijn vlucht, zijn achtergrond en vrees bij terugkeer. Er kan dan ook verwacht worden dat u zulke belangrijke elementen zou vermelden. Het gegeven dat u dit niet deed, zet ernstige vraagtekens bij het geloof in uw verklaringen. Bovendien verklaarde u ten tijde van uw eerste verzoek om internationale bescherming, Sjiiitisch moslim te zijn (CGVS p. 8, 9). Indien u toen daadwerkelijk interesse in het christendom had en zich verder wilde verdiepen, kan er verwacht worden dat u dit ten minste zou vermelden. Dat u dit niet deed, doet de wenkbrauwen ernstig fronsen en zet menig vraagteken bij uw verklaringen.

Hoe dan ook mag, in het kader van het geheel van bovenstaande alsook het gegeven dat u zich sinds 2015 identificeert als christen (CGVS p. 15, 16), het verbazen dat u pas in 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende omwille van uw bekering tot het christendom. Dat u geen internationale bescherming nodig had omdat uw verblijfsrecht tot 2020 geldig was en u toen geen bescherming nodig had (CGVS p. 15), is niet ernstig. Uw recht op verblijf werd immers reeds in 2018 ingetrokken. Bovendien betrof het hier een tijdelijke maatregel waartoe de Belgische staat zich geenszins verbond tot het verlenen van bescherming omwille van een vrees ten aanzien van uw land van herkomst. Dat u sindsdien bezig was met uw juridische procedure (CGVS p. 15) kan evenmin overtuigen. Temeer omdat u verklaart reeds jaren als zelfverklaard christen door het leven te gaan en er dus ook van u verwacht kan worden dat u in dit kader uw beschermingsnood zo snel mogelijk zou kenbaar maken. Uw houding waarbij u pas in 2021 een verzoek om bescherming indient omwille van uw vermeende bekering, is dan ook niet in overeenstemming te brengen is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, en reeds in een derde land verblijft, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij zo snel mogelijk in dat land een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu.

Naast de laattijdigheid van uw verzoek bent u er ook niet in geslaagd om te overtuigen met een oprechte bekering. Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw vermeende bekering zijn echter ontoereikend.

Zo moet er op gewezen worden dat uw bekeringsproces hoogst merkwaardig te noemen is. U verklaart immers van kindsbeen af geïnteresseerd geweest te zijn in het christendom (CGVS p. 8, 13, 15), bezocht meerdere malen een kerk (CGVS p. 8, 14) en gaf al in 2012 bij de pastoor in Tongeren aan dat u Jezus beter wilde leren kennen (CGVS p. 14). Daarnaast verklaart u sinds 2015 bekeerd te zijn en als christen door het leven te gaan (CGVS p. 15, 16). Toch blijkt u anno 2021 nog altijd niet gedoopt. U verklaart in dit kader dat u meer wilde weten over het christendom en u heel het boek wilde lezen (CGVS p. 16), hetgeen weinig ernstig is daar er toch verwacht kan worden dat u in al die jaren reeds enig demarche zou hebben ondernomen om het christendom beter te leren kennen en ten minste de Bijbel te hebben doorgenomen. Kennelijk is dit niet het geval. U blijkt u pas in 2017 in bezit gekomen te zijn van een Bijbel via een medegevangene met wie u samen voor het eten een gebed deed (CGVS p. 9). U raakte dit omwille van uw transfers naar andere gevangenissen echter kwijt (CGVS p. 9) maar kwam recent in het bezit van een Perzische versie van het heilige boek (CGVS p. 7). Echter, begon u pas een maand voor uw persoonlijk onderhoud, vlak na de uitnodiging tot het persoonlijk onderhoud te hebben gekregen, te lezen in de Bijbel (CGVS p. 8). U verklaart in dit kader dat u pas recent een Perzische versie van het boek had gekregen (CGVS p. 9). Voorgaande is evenwel opmerkelijk. Doorheen de jaren dat u een interesse opbouwde in het Christendom, had er van u verwacht mogen

worden dat u alles in het werk zou stellen om een Bijbel te bekomen zodoende u uw kennis van de religie kon verbreden en uw bekering kracht bij te zetten. Bovendien kan er van u verwacht worden dat u zou popelen om een exemplaar van het boek te kunnen bemachtigen. Gelet op uw goed contact met uw familie (CGVS p. 5), kon u overigens via hen een exemplaar trachten te bekomen. Voorgaande doet wederom de wenkbrauwen fronsen inzake uw christelijke overtuiging. Er kan van een nieuwe bekeerling verwacht worden dat hij zich direct tot de brontekst van zijn geloof wendt om uw kennis over het christendom bij te schaven. Dat u dit niet deed, zet ernstige vraagtekens bij het geloof in de oprechtheid van uw vermeende bekering. Dat u geen Bijbellessen kon volgen bij de priester in Tongeren omdat u toen niet veel tijd had daar u werkte en u toen veel bezig was met alcohol, kan niet overtuigen (CGVS p. 14, 15). Indien u daadwerkelijk de wens had om het christendom beter te leren kennen, kan er verwacht worden dat u hiervoor een gaatje in uw agenda zou vinden. Bovendien doet voorgaande geen afbreuk aan het gegeven dat u doorheen de jaren alsnog had kunnen lezen in het boek en zich deugdelijk had kunnen informeren in uw vrije tijd. Het gegeven dat u dat al die tijd niet heeft gedaan, zet ernstige vraagtekens bij het geloof in uw vermeende bekering, de oprechtheid waarmee u het christelijk geloof benadert en uw beweegredenen om zich tot deze religie te richten.

U gaat verder met te stellen dat u nadat u in België aankwam u via een Christelijke satellietzender die u in het Perzisch kon volgen zich begon te verdiepen in de religie (CGVS p. 14). Echter blijkt later tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u hier pas in 2011 mee begonnen bent (CGVS p. 12, 14) hetgeen wederom menig vraagteken bij uw verklaringen zet daar u reeds in 2000 te België bent aangekomen. Indien u daadwerkelijk overliep van interesse in het christendom, kan er verwacht worden dat u na aankomst in België onmiddellijk uw kans zou grijpen om alles wat met het christendom te maken heeft, tot u te nemen. U deed dit klaarblijkelijk niet. Zo blijkt dat u naast het volgen van het satellietprogramma, enkele kerkbezoeken met vrienden en het branden van een kaars, niet verder verdiepte in het christendom (CGVS p. 8, 14), hetgeen niet meteen getuigt van een groot engagement jegens deze religie noch van een brandende wil om christen te worden.

Voorts dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen over uw beweegredenen om u van de islam af te keren en u tot het christendom te bekeren weinig overtuigend zijn. U geeft aan in België naar de kerk gegaan te zijn omdat uw vrienden christenen waren (CGVS p. 12), maar slaagt er niet in uit te leggen wat u in het christendom aantrok (CGVS p. 12). Na meermaals aandringen vertelt u dat voor het 'betere' wilde kiezen, u de zoon van god beter wilde leren kennen en u islam en moslims haat (CGVS p. 13). Voorts geeft u aan niet in de islam te geloven (CGVS p. 20). In het kader van dit laatste verwijst u naar bomaanslagen die door islamitische extremisten gepleegd werden, waardoor u zich schaamde in verband gebracht te worden met islam (CGVS p. 20). U nam echter niet de moeite om meer te weten te komen over de islam (CGVS p. 20), evenmin heeft u de Koran bestudeerd (CGVS p. 16). U geeft ook aan niets over de islam te weten (CGVS p. 14). Uw afkeer van de islam kan dan ook bezwaarlijk ernstig genomen worden. Er kan overigens niet aangenomen worden dat u, iemand die als moslim opgroeide, leefde onder de moslims, de islam enkel met geweld associeert. Een bekering is een dermate ingrijpende en fundamentele keuze in het leven van een persoon, zodat kan worden verwacht dat hieraan de nodige reflectie en studie zijn voorafgegaan, zodat u bij machte moet zijn om een verregaande toelichting te geven bij uw nieuwe geloof. U beperkt zich echter tot oppervlakkige verklaringen die geenszins enige indruk geven van een diepgaande geloofsovertuiging. Bovendien werd bovenaan reeds besproken dat u er in uw hoofde geen sprake kan zijn van enige studie. Bovenstaande vaststelling draagt dan ook niet bij tot het geloof in uw verklaringen.

Hoe dan ook slaagt u er niet in om enige bevredigende verklaring af te leggen inzake uw beweegredenen om zich te richten tot het christendom. U komt immers niet verder dan te stellen dat Jezus een goed mens is geweest die iedereen hielp en op jonge leeftijd naar de hemel is gegaan (CGVS p. 15). Daarnaast stelt u gehoord te hebben dat de Bijbel completer is dan de Koran (CGVS p. 15). Van enige vergelijkende studie is er evenwel geen sprake gelet op het gegeven dat u de Koran niet bestudeerd heeft en ook u ook geen boekenwurm blijkt voor wat betreft het lezen van de Bijbel. U gevraagd of u bent nagegaan of de stellingen van uw katholieke vrienden kloppen, stelt u dat dit net de reden is dat u zich bent gaan bezighouden met het christendom (CGVS p. 15). U gevraagd waarom u dat nu pas doet, stelt u dat u tot die conclusie gekomen bent na het bekijken van de Perzische zender (CGVS p. 15). Voorgaande is echter een weinig ernstig antwoord daar u die zender reeds in 2011 bekeek (CGVS p. 14). U nogmaals gevraagd wat u juist aantrok in het christendom, naast de persoon van Jezus, verwijst u wederom naar uw vriendenkring (CGVS p. 15). Na aandringen verwijst u naar de vele profeten in het christendom, die volgens u met vier zijn (CGVS p. 15). Eentje is Jezus (CGVS p. 15), zo zegt u. Van iemand die met volle overtuiging koos zijn oude religie in te ruilen voor een nieuwe geloofsovertuiging mag er verwacht worden dat hij heel concreet zijn bekeringsproces en

beweegredenen daartoe kan toelichten. U heeft met bovenstaande oppervlakkige verklaringen geenszins kunnen overtuigen dat u vanuit een oprechte overtuiging bekeerd bent. Evenmin bent u er in geslaagd een duidelijk zicht te bieden op de redenen voor uw keuze voor het christendom.

Vervolgens moet er vastgesteld worden dat u er evenmin in geslaagd bent te overtuigen vanuit een diepgaande overtuiging bekeerd te zijn. Er werd reeds gewezen op uw gebrekkige lezing van de Bijbel. Voorgaande wordt pijnlijk duidelijk wanneer blijkt dat u niet eens weet in welke twee delen dit boek is opgedeeld (CGVS p. 7). Ook wanneer u de Bijbel mogelijks niet naarstig gelezen heeft, kan voorgaande echter wel als basiskennis gezien worden. Dat u zelfs dit niet weet, doet de wenkbrauwen fronsen en vermoeden dat u dit boek nog nooit op ernstige wijze bekeken heeft. Wanneer u gevraagd wordt om een hoofdstuk op te noemen dat u gelezen heeft, komt u met De Openbaringen aanzetten (CGVS p. 7, 8). Gevraagd om eens te omschrijven wat er in dat deel van de Bijbel te lezen valt, verwijst u opnieuw naar vier profeten en het gegeven dat Jezus de zoon van god is (CGVS p. 8). Het mag op zichzelf verbazen dat u enkel het finale hoofdstuk van de Bijbel kan benoemen. Men zou immers kunnen verwachten dat u de Bijbel bij haar eerste pagina zou openslaan. Hoe dan ook kan uit uw beperkte omschrijving van de Openbaringen geenszins blijken dat u het ook gelezen heeft. Zou had er toch wel van u verwacht mogen worden dat u tenminste kon weergeven dat het boek de eindstrijd tussen het goede en het kwade weergeeft, met Christus als overwinnaar. Dat u geen enkel zinvol woord over dit deel kan produceren, maakt uw lezing ervan dan ook geheel onaannemelijk. U ondergraaft hiermee dan ook verder het geloof dat u bekeerd zou zijn.

Los van uw gebrekkige kennis van de Bijbel blijkt u evenmin vertrouwd met de christelijke geplogenheden en feesten. Hier hoeft u nochtans geen Bijbel voor open te doen en volstaat een daadwerkelijk engagement binnen het christendom, zoals een kerkbezoek, en het consulteren van algemene informatie. Zo blijkt u geen gangbaar gebed te kunnen benoemen. U komt niet verder dan het nuttigen van een maaltijd in naam van Jezus en het maken van een kruisteken (CGVS p. 10). Gelet op uw vermeende kerkgang, waar bovenaan naar wordt verwezen, kan er echter van u verwacht worden dat u toch enige verwijzing naar een gebed zoals het 'Onze vader' of het 'Weesgegroet' zou kunnen produceren. Dat u geen enkel gangbaar gebed zou kennen omwille van de dood van uw vader, problemen van uw zoon en u psychisch niet in staat was om te volgen (CGVS p. 9, 10) kan uw gebrekkige kennis niet vergoelijken. Temeer daar u verklaart lange tijd interesse in het christendom te hebben en ook kerkbezoeken om uw conto schrijft. Bovendien kan de dood van uw vader bezwaarlijk als een obstakel voor uw niet-bestaande kennis van de gebeden dienen. Uit de overlijdensakte die u neerlegt, blijkt immers dat hij op 4 mei 2020 overleden is terwijl u naar eigen zeggen sinds 2015 door het leven gaat als christen. Dat u geen enkel gebed kan benoemen is dan ook allerminst overtuigend. Zo ook uw kennis van de christelijke feesten. Los van het gegeven dat u blijkbaar niet weet dat het Pinksterfeest zeer recent heeft plaatsgevonden, blijkt u niet te weten wat er juist gebeurde op die dag noch waarom het belangrijk is binnen het christendom (CGVS p. 17). Met voorgaand feest wordt nochtans de uitstorting van de heilige geest herdacht, hetgeen eveneens het begin van de Christelijke kerk vormt. Evenmin blijkt u te weten dat Jezus 10 dagen voor de uitstorting van de heilige geest, naar de hemel trok (CGVS p. 17). Meer nog, u blijkt niet te weten dat hij op Goede Vrijdag het leven liet aan het kruis (CGVS p. 17) en dat hij bij Pasen verrezen is (CGVS p. 17). Hoewel u dit feest gevierd zou hebben, weet u niet wat gebeurde op die dag (CGVS p. 17, 19). U spreekt zelfs niet over een verrijzenis tussen zijn dood en zijn Hemelvaart (CGVS p. 17), nochtans een opmerkelijke zaak binnen het christendom. Ook het doel van de vastenperiode, het stilstaan bij zij die het met minder moeten doen en de herinnering aan de tijd die Jezus doorbracht in de woestijn terwijl hij worstelde met zijn roeping, kent u niet (CGVS p. 16, 17). Hoewel u er naar eigen een keertje aan deelnam (CGVS p. 16), hetgeen op zichzelf veelzeggend is, kan u het ook niet situeren in de tijd noch kan u zeggen hoelang deze periode duurt (CGVS p. 16, 17). De Goede Week zegt u evenmin iets (CGVS p. 18). Ook over het Laatste Avondmaal blijkt u niets te weten (CGVS p. 18). U komt echter wel aanzetten met Jezus die vergiftigd zou zijn bij dat avondmaal (CGVS p. 18), hetgeen de wenkbrauwen doet fronsen. Hoewel u niet kon benoemen op welke feestdag Jezus werd geboren, komt u bij de vraag over wat het Kerstfeest juist is met enige twijfel alsnog op de proppen met de geboorte van Christus (CGVS p. 18). Hoe de periode van vier weken voorafgaand Kerstmis noemt, weet dan weer niet (CGVS p. 18). Ook van Parabels of de Tien Geboden heeft u nog nooit gehoord (CGVS p. 18, 19). Voorts werd er u gevraagd of u ooit van de Ark van Noah gehoord heeft, hetgeen u bevestigend beantwoordt (CGVS p. 19). U gevraagd naar wat u erover weet, komt u met een opmerkelijk verhaal waarbij Mozes toverde met het schip van Noah (CGVS p. 19). Een tweede poging ten spijt, blijkt u ook hierover niets te kunnen produceren (CGVS p. 19). Wanneer u dan gevraagd werd welke belangrijke zaken Mozes gedaan heeft, komt u weliswaar met het gegeven dat hij een zee in twee heeft gesplitst maar gaat u wederom de mist in met uw verklaring dat hij dit deed om een zinkend schip

te helpen (CGVS p. 19). Tenslotte werd er u gevraagd of u weet wat apostelen zijn (CGVS p. 20). Na u verteld te hebben dat ze met twaalf waren, kon u naar hen verwijzen als de vrienden van Jezus (CGVS p. 20). U kon echter geen enkele apostel correct bij naam noemen of vertellen hoe zij werden uitgekozen (CGVS p. 20). Evenmin kon u vertellen op welke wijze zij het pad van Jezus hebben verdergezet (CGVS p. 20). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen volledige uw these dat u zich omwille van een oprechte interesse zich in het christendom verdiepte, vanuit een werkelijke begeestering tot dit geloof bekeerde en nog steeds uw christelijke overtuiging actief beleeft. Voorgaande zaken mogen als basiskennis gezien worden. Dat u er niet in slaagt om te overtuigen van enige blij van kennis in deze, doet dan ook eens te meer afbreuk aan het geloof in uw bekering en hypothekeert uw verzoek om internationale bescherming.

Dat u gelet op uw gebrekkige kennis van het christendom en bedenkelijk engagement binnen de religie, toch gedoopt zou willen worden mag verbazen. Niet in het minst dat u, gelet op uw bekering in 2015, dit pas in 2021 zou willen ontvangen. Dat het in andere gevangnissen moeilijk was en u werd bedreigd (CGVS p. 16), kan deze late beslissing bezwaarlijk vergoelijken. U had hiertoe immers stappen kunnen ondernemen. Bovendien toont u ook geenszins aan dat u daadwerkelijk bedreigd zou geweest zijn en u hierdoor uw bekeringsproces niet kon verderzetten. Dat u eerst alles over het christendom wilde weten en heel het boek wilde lezen voor u die beslissing nam (CGVS p. 16), valt te kaderen. Echter blijkt u niet in de verste verte over enige kennis van het christendom of de Bijbel te beschikken. Toch blijkt u meermaals aangedrongen te hebben bij de aalmoezenier van de gevangenis van Leuven Centraal om gedoopt te worden. Dat u in het kader van voorgaande toch zou besluiten om gedoopt te worden doet de wenkbrauwen eens te meer fronsen. Het doopsel is één van de sacramenten in de Katholieke kerk en heeft tot gevolg dat u opgenomen wordt in de wereldwijde kerk. Dat u deze uiterst symbolische stap zou willen zetten zonder enige kennis van de religie waartoe u wenst toe te treden, zet menig vraagteken bij uw beweegredenen. Dat u gedurende een jaar catechumenaat moet volgen mag dan ook evident zijn in het licht van uw schamele kennis (CGVS p. 9, 16). Echter kan er van u verwacht worden dat u dat voorafgaand uw keuze om te bekeren zou doen en hiertoe veel eerder stappen zou hebben ondernomen. U gevraagd waarom u gedoopt wil worden, stelt u naar de zoon van god te willen gaan (CGVS p. 9). Waarom Jezus als de zoon van God wordt aangewezen in het christendom, kan u evenwel niet plaatsen (CGVS p. 10, 17). U kan zelfs over het doopsel zelf weinig produceren. Dat het doopsel symbool staat voor het herboren worden, weet u zelfs niet (CGVS p. 9). Voorgaande is nochtans een belangrijk element binnen een bekering. Evenmin kan u benoemen waar het ritueel vandaan komt (CGVS p. 9, 10), hetgeen veelzeggend is in het kader van uw ontluikende interesse in het doopsel. Van iemand die staat te popelen om gedoopt te worden, mag voorgaande toch wel verwacht worden. U bent immers zelf gaan aandringen op een doopsel bij uw aalmoezenier. Het geheel van uw verklaringen aangaande uw doopsel wijst er dan ook eens te meer op dat uw vermeende deelname aan het christelijk geloof in België niet uit een daadwerkelijke diepgaande geloofsovertuiging voortvloeit. Uw volgend verzoek om internationale bescherming komt hiermee dan ook danig op de helling te staan.

Bovenstaande, alsook de vaststellingen omtrent uw kennis van het christendom en twijfelachtige beweegredenen om zich op deze religie te storten, doen besluiten dat er aan uw voorgehouden oprechte bekering tot het christendom geen geloof kan worden gehecht. Uw deelname aan elementen van het christelijke leven in België en uw zeer summiere kennis van het christendom kunnen de conclusie dat uw beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een louter opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven niet weerleggen. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren. Evenmin kan er gezien het duidelijk onoprechte karakter van uw bekering aangenomen worden dat u als bekeerling gezien zal worden door uw omgeving of de Iraanse overheid louter omwille van uw deelname aan kerkvieringen in België.

Volledigheidshalve moet er nog verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten – in tegenstelling tot uw verklaring (CGVS p. 12) - weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Voor wat betreft uw bewering niemand in Iran te hebben om op terug te vallen (CGVS p. 3, 21) moet er op gewezen worden dat u wel degelijk nog een tante in Ahwas heeft wonen (CGVS p. 3). Zij voorzag u overigens via uw moeder en uw zus van de overlijdensakte van uw vader (CGVS p. 3). Nergens uit uw

verklaringen mag blijken dat jullie problemen met elkaar kenden, noch dat zij niet bereid zou zijn om u te helpen (CGVS p. 4). U verklaart overigens zelf dat ze wellicht blij zou zijn u eens te horen (CGVS p. 12). Voor het overige blijkt u nog altijd een zus te hebben in Iran (CGVS p. 4). U geeft evenwel aan niet met elkaar te spreken maar sluit ook niet uit dat deze relatie in de toekomst hersteld kan worden. Tenslotte blijken uw moeder, zus en uw schoonbroer in België tot op heden over contacten in Iran te beschikken (CGVS p. 4). Nergens uit uw verklaringen kan blijken dat u zich bij een terugkeer naar Iran in een precare situatie zou terechtkomen. Hier mag nog aan toegevoegd worden dat u enkele jaren geleden nog aanspraak maakte op maandelijkse steun vanuit de Iraanse staatsstructuur, hetgeen erop wijst dat u uw weg binnen het staatsbestel goed kent en in staat bent om – voor zover u dat nodig zou hebben - aanspraak te maken op steun waar die beschikbaar is (CGVS p. 6). Bovendien laat u na te verduidelijken waarom uw these dat u geen netwerk heeft in Iran voor u vervolging of ernstige schade zou inhouden bij terugkeer naar Iran (CGVS, p. 12,21; schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag vragen 1 en 5).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen in Iran en uw bekering. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

U heeft bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten. Uw verblijfstitel heeft betrekking op uw identiteit en het verblijfsrecht dat u in België had, hetgeen niet ter discussie staat. De brief van de aalmoezenier van de gevangenis van Leuven Centraal bevestigt slechts uw wens om gedoopt te worden. De certificaten in verband met de opleidingen die u in de gevangenis volgde en de loonfiches in verband met uw werk aldaar hebben louter betrekking op uw verblijf en uw tijdsbesteding in de gevangenis. De shenasnameh van uw vader, zijn overlijdensakte en het uittreksel uit het overlijdensregister met betrekking tot zijn dood alsook de vertalingen van deze documenten, hebben betrekking op zijn persoon en zijn overlijden. Voor het overige houden zij geen verband met een beschermingsnood in uw hoofde. De identiteitskaarten van uw zus, schoonbroer, neef, zoon, de voogd van uw zoon, alsook de verblijfstitel van uw moeder hebben allen louter betrekking op hun persoonlijke identiteit en kunnen verder geen vrees voor vervolging in uw hoofde aantonen. De gezinssamenstelling van uw familie in Tongeren en de gezinssamenstelling van uw moeder hebben betrekking op hun verblijfplaats in België maar kunnen uw verklaringen aangaande uw vrees ten aanzien van Iran niet staven. De getuigenissen van uw familie in verband met uw persoon, kunnen uw verklaringen inzake uw vrees ten aanzien van Iran evenmin staven. Deze brieven hebben immers betrekking op uw procedure bij de strafuitvoeringsrechtbank en duiden op de wens van uw familie dat u een vervroegde vrijlating zou kunnen verkrijgen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 19 van de Grondwet.

Verzoeker werpt op dat de verwerende partij de motiveringsplicht schendt door *in casu* niet te motiveren of er al dan niet grondrechten worden geschonden. Artikel 19 van de Grondwet is volgens verzoeker geschonden doordat de verwerende partij niet aanneemt dat verzoeker zich daadwerkelijk wenst te bekeren. Vooreerst is het een grondrecht van verzoeker om het geloof te belijden dat hij wenst. De verwerende partij dient hier minstens over te motiveren, minstens is de motivering tegenstrijdig waar zij wel aanneemt dat verzoeker een deugdelijke studie dient aan te vatten, hetgeen een jaar in beslag zal nemen, maar hier vervolgens uit afleidt dat omwille van de 'gebrekkige kennis van verzoeker' er geen

daadwerkelijke diepgaande bekering in zijn hoofde aanwezig is: *“een bekering is een dermate ingrijpende en fundamentele keuze in het leven van een persoon, zodat kan worden verwacht dat hieraan de nodige reflectie en studie zijn voorafgegaan, zodat u bij machte moet zijn om een verregaande toelichting te geven bij uw nieuwe geloof”*. (eigen onderlijning verzoeker).

Het is verzoekers wens om zich te laten dopen. Hiertoe heeft hij duidelijk gesteld dat hij moet studeren, zelfs een examen afleggen vooraleer hij effectief zal worden gedoopt. Verzoeker stelt met deze ganse procedure bezig te zijn, die inderdaad een jaar in beslag zal nemen. Hieruit kon volgens hem niet worden afgeleid dat er geen daadwerkelijke diepgaande geloofsovertuiging in zijn hoofde bestaat.

De motivering is, zo stelt verzoeker, daarenboven ook gebrekkig én onvolledig. De verwerende partij beperkt zich tot een opsomming van hetgeen verzoeker niet wist, maar vermeldt niet hetgeen verzoeker wél wist (Jezus werd verraden door Judas, de naam van zijn moeder is Maria, hij is geboren met kerstmis,...).

De motiveringsplicht en de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet zijn volgens verzoeker bijgevolg geschonden, minstens is de motivering gebrekkig, reden waarom de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

2.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel werpt verzoeker de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Volgens verzoeker schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel omdat zij eenvoudigweg verwijst naar haar stelling dat er geen daadwerkelijke geloofsovertuiging zou bestaan, zonder dat zij de nood aan de ingeroepen bescherming heeft onderzocht. Zo ook oordeelde het EHRM meermaals dat het verwerpen van een asielaanvraag door de nationale instanties de overheid niet van de taak ontheft het risico op schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken.

2.1.3. In wat zich aandient als een derde en laatste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3, § 4, b), van de Vreemdelingenwet stellende dat verzoeker omwille van zijn bekering niet kan worden uitgewezen naar Iran en dat een terugwijzing een schending uitmaakt van artikel 48/3, § 4, b), van de Vreemdelingenwet.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen bijkomende stukken of documenten bij onderhavig verzoekschrift, andere dan de bestreden beslissing en de beslissing inzake juridische tweedelijnsbijstand.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Verzoekers eerste middel is niet ontvankelijk in zoverre hij daarin de schending aanvoert van artikel 8 van de Vreemdelingenwet aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Dit artikel bepaalt overigens wat een bevel om het grondgebied te verlaten of een beslissing tot terugleiding naar de grens moet vermelden, zodat hoe dan ook niet wordt ingezien in welk opzicht de bestreden beslissing, die geen verwijderings- of terugleidingsmaatregel inhoudt, deze bepaling zou schenden.

De door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder voor het overige gezamenlijk besproken.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus moet worden geweigerd omdat hij er niet in geslaagd is een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken daar hij niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en hierdoor door de Iraanse autoriteiten geïsoleerd te worden, omdat, (i) hij pas laatsttijdig een (volgend) verzoek om internationale bescherming indiende omwille van zijn bekering tot het christendom, (ii) hij er niet in geslaagd is te overtuigen met een oprechte bekering uit niet-opportunistische overwegingen, onder meer gelet op zijn hoogst merkwaardig bekeringsproces, zijn weinig overtuigende verklaringen over de beweegredenen om zich van de islam af te keren en zich tot het christendom te bekeren, gelet op het niet kunnen overtuigen vanuit een diepgaande overtuiging bekeerd te zijn daar hij los van zijn gebrekkige kennis van de bijbel evenmin vertrouwd is met de christelijke geplogenheden en feesten en op basis van het gegeven dat het mag verbazen dat hij, ondanks zijn gebrekkige kennis van het christendom en bedenkelijk engagement binnen de religie, toch gedoopt zou willen worden, (iii) de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet, (iv) zijn bewering als zou hij niemand hebben in Iran om op terug te vallen niet overtuigt en (v) de documenten die hij neerlegde ter staving van zijn relaas deze appreciatie niet in positieve zin vermogen om te buigen. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing zeer omstandig toegelicht. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Voor het overige blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3.4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker baseert zijn tweede verzoek om internationale bescherming op andere motieven dan deze die hij heeft uiteengezet in het kader van zijn vorig, eerste verzoek. Hij verklaart in zijn tweede verzoek te vrezen niemand te hebben in Iran en dat hij ten gevolge van zijn bekering tot het christendom geëxecuteerd zou kunnen worden in Iran.

2.3.5.2. De commissaris-generaal heeft verzoekers verzoek om internationale bescherming op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Verzoekers verzoek werd geweigerd omdat hij niet kon overtuigen omwille van een

diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en hierdoor door de Iraanse autoriteiten te worden gevisieerd.

2.3.5.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift volledig voorbijgaat aan de bijzondere, omstandige en pertinente motieven van de bestreden beslissing en geen ernstige poging onderneemt om deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Gelet op het geheel van de motieven, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, oordeelt de verwerende partij op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden bekering tot het christendom. Gelet op het voorgaande weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing ter zake, die allen steun vinden in het administratief dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

2.3.5.4. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar deze oppert dat de motiveringsplicht is geschonden omdat *in casu* niet is gemotiveerd of er al dan niet grondrechten worden geschonden. Dergelijke verplichting rust immers geenszins op de commissaris-generaal, die ten deze op omstandige wijze op basis van elementen die steunen vinden in het administratief dossier besluit dat verzoekers voorgehouden bekering tot het christendom niet geloofwaardig is. Dat de verwerende partij tot dit besluit komt, maakt op generlei wijze een schending uit van artikel 19 van de Grondwet, dat luidt als volgt:

“De vrijheid van eredienst, de vrije openbare uitoefening ervan, alsmede de vrijheid om op elk gebied zijn mening te uiten, zijn gewaarborgd, behoudens bestraffing van de misdrijven die ter gelegenheid van het gebruikmaken van die vrijheden worden gepleegd.”

Door geen geloof te hechten aan de voorgehouden bekering maakt de verwerende partij allerm minst inbreuk op het recht van verzoeker op vrijheid van godsdienst.

2.3.5.5. Om tot het besluit te komen dat de voorgehouden bekering ongeloofwaardig is, steunt de commissaris-generaal zich op tal van pertinente en draagkrachtige overwegingen. Het volstaat dan ook geenszins dat verzoeker zich beperkt tot één minimale passage uit de bestreden beslissing om aan te tonen dat zijn bekering geloofwaardig zou zijn. De bestreden beslissing is, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, allerm minst tegenstrijdig waar deze stelt dat verzoeker een deugdelijke studie dient aan te vatten, hetgeen een jaar in beslag zal nemen maar hier vervolgens uit afleidt dat omwille van de ‘gebrekkige kennis van verzoeker’ er geen daadwerkelijke bekering in zijn hoofde aanwezig is. Om tot dit besluit te komen, baseert de verwerende partij zich immers geenszins uitsluitend op het gebrek van een deugdelijke studie maar op tal van andere overwegingen, die overtuigend overkomen, steun vinden in het administratief dossier en die door verzoeker totaal ongemoeid worden gelaten. De wens van verzoeker om zich te laten dopen en het gegeven dat hij met de ganse procedure, die een jaar in beslag zal nemen, bezig is, vermag niet het besluit, dat er geen daadwerkelijk diepgaande geloofsovertuiging in hoofde van verzoeker bestaat, te doen ombuigen.

2.3.5.6. Daar waar verzoeker opwerpt dat de motivering gebrekkig én onvolledig zou zijn omdat de verwerende partij zich beperkt tot een opsomming van hetgeen verzoeker niet wist maar niet hetgene vermeldt wat hij wél wist, wijst de Raad erop dat op de commissaris-generaal geenszins de verplichting rust om alle elementen in het voordeel, dan wel nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming op te nemen in de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker doet met de loutere verwijzing naar wat hij wel weet over het christelijk geloof geen enkele afbreuk aan de talrijke, pertinente, draagkrachtige en omstandig gemotiveerde vaststellingen in de bestreden beslissing die wel degelijk verhinderen dat er enig geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden diepgaande geloofsovertuiging.

2.3.5.7. In voorliggend verzoekschrift wordt voorts niet het minste verweer gevoerd tegen de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.5.8. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers vluchtrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoeker worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend worden weerlegd, zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de

gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. De motivering houdende weigering van de vluchtelingenstatus, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, blijft onverminderd gehandhaafd en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande overigens als volgt gemotiveerd:

“Voor wat betreft uw bewering niemand in Iran te hebben om op terug te vallen (CGVS p. 3, 21) moet er op worden gewezen dat u wel degelijk nog een tante in Ahwas heeft wonen (CGVS p. 3.). Zij voorzag u overigens via uw moeder en uw zus van de overlijdensakte van uw vader (CGVS p. 3). Nergens uit uw verklaringen mag blijken dat jullie problemen met elkaar kenden, noch dat zij niet bereid zouden zijn om u te helpen (CGVS p. 4). U verklaart overigens zelf dat ze wellicht blij zou zijn u eens te horen (CGVS, p. 12). Voor het overige blijkt u nog altijd een zus te hebben in Iran (CGVS p. 4). U geeft evenwel aan niet met elkaar te spreken maar sluit ook niet uit dat deze relatie in de toekomst hersteld kan worden. Tenslotte blijken uw moeder, zus en uw schoonbroer in België tot op heden over contacten in Iran te beschikken (CGVS p. 4). Nergens uit uw verklaringen kan blijken dat u zich bij een terugkeer naar Iran in een preciaire situatie zou terechtkomen. Hier mag nog aan toegevoegd worden dat u enkele jaren geleden nog aanspraak maakte op maandelijkse steun vanuit de Iraanse staatsstructuur, hetgeen erop wijst dat u uw weg binnen het staatsbestel goed kent en in staat bent om –voor zover u dat nodig zou hebben- aanspraak te maken op steun waar die beschikbaar is (CGVS p. 6). Bovendien laat u na te verduidelijken waarom uw these dat u geen netwerk heeft in Iran voor u vervolging of ernstige schade zou inhouden bij terugkeer naar Iran (CGVS, p. 12,21, schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag vragen 1 en 5).”

Verzoeker laat deze overweging geheel ongemoeid waardoor de Raad deze, bij gebrek aan enig dienstig verweer, tot de zijne maakt.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Iran actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Verzoeker laat overigens na te concretiseren welke elementen uit zijn relaas niet of

onvoldoende werden onderzocht en met welke feitelijke gegevens geen of onvoldoende rekening werd gehouden. Door enkel te poneren dat de verwerende partij eenvoudigweg verwijst naar de stelling dat er geen daadwerkelijke geloofsovertuiging zou bestaan, zonder dat zij de nood aan de ingeroepen bescherming heeft onderzocht, gaat verzoeker volledig voorbij aan de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing waarin omstandig en op goede gronden wordt overwogen dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde problemen in Iran en aan zijn bekering waardoor hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in zijn hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoeker dat zijn nood aan de ingeroepen bescherming niet is onderzocht, is dan ook allerminst ernstig.

2.3.8. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met artikelen de 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder doet de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar doet hij enkel uitspraak over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Waar verzoeker vraagt om huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS